

Kam nás vedie Duch Sk 15, 36 – 16, 10

„Vráťme sa a ponavštevujme bratov, aby sme videli, ako sa majú vo všetkých tých mestách, kde sme hlásali Pánovo slovo.“ ... Chodil po Sýrii a Cilícii a posilňoval cirkvi. Potom Pavol prišiel do Derbe a Lystry. ... Cez Frýgiu a galatský kraj iba prešli, lebo Svätý Duch im bránil hlásať slovo v Ázii. Keď prišli k Mýzii, pokúšali sa ísť do Bitýnie, ale Ježišov Duch im nedovolil. Obišli teda Mýziu a zišli do Troady. Tam mal v noci Pavol videnie: Akýsi Macedónčan stál a prosil ho: „Prejdi do Macedónska a pomôž nám.“ Hneď po videní sme sa usilovali odísť do Macedónska, lebo sme usúdili, že Boh nás tam volá zvestovať im evanjelium.

1. Druhá apoštolská cesta sv. Pavla sa začala veľmi nevinne. Bola to túžba upevniť vieru v miestach, kde ju s Barnabášom hlásali. Pavol prechádza cez Cilíciu, jeho rodný kraj, kde sa nachádza Tarsus, cez Sýriu a napokon, ako spomína text, navštívi Lystru a Derbe. Najmä Lystru by sme mohli mať dobre spojenú s udalosťami, ktoré sa tam prihodili. A tak putovali a všade odovzdávali nariadenia, ktoré mali z jeruzalemskej cirkvi.

2. Tu sa však začína diať niečo nečakané. Ten Duch, ktorý zvyčajne podporuje apoštolské úsilie sa začína správať nejako inak. Nevieme presne v čom to spočívalo, ale Lukáš to označuje, že *Duch im bránil hlásať evanjelium* na niektorých miestach. Aké to boli miesta? Zdá sa, že to boli nové méty apoštola Pavla, ktorý chcel naplniť evanjeliom celé dnešné Turecko. Išiel na to systematicky, chcel apoštolovať v ďalších územiach malej Ázie. Na prvej misijnej ceste bol na juhovýchode Turecka (Antiochia, Lystra, Derbe) a tak následne chcel ísť do viac do vnútrozemia (Frýgia) potom na severozápad (Mýzia, kraj pri egejskom mori), a tiež na sever (Bytýnia, ktorá bola spojená s Pontom, pri čiernom mori). Ale nič sa nepodarilo. Asi zrejme nie veľmi nadšený Pavol zostupuje z hôr do Troady, prístavného mesta na severozápade Turecka. A v tomto meste dostáva pozvanie, cez sen, ktorý vníma ako jasnú reč Ducha, tento krát pozitívnu, hoci zaiste prekvapivú: *prejdi na druhú stranu do Macedónska* a začni apoštolovať v Grécku. V tomto všetkom vidíme, ako sa aj tie najsvätejšie plány nemusia darovať podľa našich predstáv a ako veľmi sa od apoštolov vyžaduje trpezlivosť aj vtedy, keď nič nejde podľa toho, ako sme si to naplánovali.

3. *Ponavštevujme bratov ... kde sme hlásali.* Vidíme, veľmi zreteľne, že misia sv. Pavla nebola nejaké ťaženie a zakladanie buniek, ktoré majú byť čím skôr samostatné. Sú to bratia, istým spôsobom jeho deti, ktoré zrodil hlásaním slova, námahami a obetami. Nie sú to čísla. Vidíme, že ak aj Pavol je hnaný stále vpred, nikdy nezabúda na tých, ktorým zvestoval evanjelium. Spomeňme si na to, čo píše o niečo neskôr Solúnčanom: Ďakujeme Bohu za vás všetkých vždy, keď si na vás spomíname vo svojich modlitbách; neprestajne pripomíname pred Bohom a naším Otcom dielo vašej viery, úsilie lásky a vytrvalosť nádeje (1Sol 1, 2-3) A spolu s ním je aj Timotej, ktorý s ním prešiel celú druhú cestu (1Sol 1, 1: Pavol, Silván a Timotej, solúnskej

cirkvi ...). To, čo nachádzame v liste, to tu vidíme v praxi. Nuž pouvažujme nad našou duchovnou starostlivosťou o tých, ktorým hlásame Božie slovo, v oratóriu, na strestkách, lebo pred Pánom nebude mať váhu počet zapísaných v Domke alebo CVČ, ale naše srdce popísané modlitbami a prosbami za konkrétne tváre a osoby.

4. *Prečo sa Duch vyjadril až v Troade?* Naše racionálne a ekonomické myslenie si môže položiť otázku: Načo to bolo dobré strácať toľko času neužitočným trmácaním sa po Turecku? Nemohol Duch poslať svoj sen hneď na začiatku cesty a efektívnejšie využiť sily sv. Pavla? Okrem zvyčajnej odpovede – že to patrí k Božím tajomstvám – pokúsime sa nájsť ešte nejaké záchytné body. V prvom rade pamätajme na to, že sv. Pavol bol tiež človek z mäsa a kostí, veriaci z Božej milosti tak ako my. Aj on potreboval svoju školu zrelosti. V stati, ktorú medituujeme môžeme nájsť aj jeho trpký rozchod s Barnabášom. To tiež nesvedčí o dokonalosti jeho charakteru. Niežeby ho chcel Pán Boh vytristať za tento jeho málo milosrdný postoj 😊, ale v každom prípade platí pravidlo, ktoré ktosi dávno vyslovil, že málo bol pokúšaný ten, kto nebol pokúšaný úspechom. A Pavol, napriek námahám a utrpeniam neustále videl – aj keď nie vždy a vo všetkom – apoštolské úspechy. Pán i jeho Duch teda asi dobre vedeli, že potrebuje zažiť aj chvíle, kedy sa vernosť preukazuje aj v neúspechu. A to je hodnota veľmi vzácna pre všetkých tých, ktorí chcú rásť v milosrdnej láske voči blíznym. A zaiste to môže povzbudiť aj všetkých nás, ktorí to čítame.

5. *Prejdi k nám.* Prechod do grécka nebol pre sv. Pavla zemepisne a kultúrne až tak náročný. Vo všetkých veľkých mestách na pobreží egejského mora sa rozprávalo a žilo po grécky. Sám Pavol študoval v Tarze, kde boli významné školy a ako vidíme v *Sk* 21, 37 Pavol udivil stotníka v Jeruzaleme, ktorý ho zatkol, že vie po grécky. Stotník ho totiž asi považoval za nejakého zločincina v rámci židovskej komunity a tí zvyčajne také vzdelanie nemali. Náročnosť tejto výzvy asi spočívala najviac v tom, že musel prijať nový plán svojej cesty, s ktorým vôbec nepočítal. Ako však vidíme, Pavol neváhal. Neúspechy ho neznechutili a nové výzvy ho nenastrašili. Pokorne a s odvahou si kúpil lístok na loď, aby sa približne za dva až tri dni, ak bol dobrý vietor, dostal do Filíp,. Plavba na ostrov Samotrácia trvala asi deň, zo Samotrácie do prístavu Neapolis asi poldňa a z Neapolisu do Filíp to mal ešte asi 16 kilometrov po suchu. Ale o tom čo sa udialo vo Filipách budeme meditovať až nabudúce.

1. Môj apoštolát je aj konkrétna láska k ľuďom?
2. Nosím mojich adresátov v srdci, myslím na nich, navštvím ich?
3. Viem prijať aj neúspechy v mojich apoštolských a iných aktivitách? Nestrácam pri tom dôveru a ohotu pre niečo nové?
4. Som otvorený novým výzvam a to pružne, s jednoduchosťou?